

Recensie: Muse***

Veltins Arena Gelsenkirchen
zaterdag 30 mei 2015

foto © Muse

Recensie:

Het zevende album van Muse kondigt zich aan. Dat heet Drones en dus mag een gelijknamige tour niet ontbreken. Het brengt de alternatieve Britse rockers bij de start van hun Europese tour naar Gelsenkirchen. De laatste drie albums 'Black Holes and Revelations' (2006), 'The Resistance' (2009) en 'The 2nd Law' (2012) haalden steeds de eerste stek in de charts bij ons. Een van de terugkerende thema's is mens en maatschappij en de wat sombere maatschappijblik van de Britten. Ook bij Drones is het niet anders. Een album dat volgens frontman Matthew Bellamy gaat over psychopaten (de drone is een metafoor voor zo'n psychopaat) die de wereld regeren door andere psychopaten te gebruiken die finaal iedereen tot een psychopaat willen veranderen. Ook nu weer toont de plaat een behoorlijk donker kantje van de mens en lijkt alle hoop bij momenten ver zoek. Al laat Muse soms een lichtpuntje al dan niet vanuit die laatste druppel naïviteit doorschemeren door die donkerte. Producer van het plaatje is Robert Lange (AC/DC, Bryan Adams). Op Rock Im Revier bracht Muse 5 nieuwe tracks uit de plaat die er 12 telt. Het ene werd al beter onthaald dan het andere.

Met "Drill Sergeant" die zijn troepen dritt, en stevig aan het commanderen slaat, start de show een kwartier later dan gepland. Muse zal uiteindelijk slechts een uur en half spelen in plaats van de voorziene twee uur. Eerlijk? Daar maalden we deze keer niet om want de Britten bleken nog onvoldoende geroedeerd. De overgangen tussen de songs waren chaotisch, de groep was vooral bij de start de ganse tijd op zoek naar showritme en bindmiddel. Maar bleek die maar niet te vinden. Muse stond ook voor het eerst voor zover wij weten als een volwaardig kwartet, mét Morgan Nicholls op toetsen dus, op het podium terwijl die muzikant vroeger nog weggestopt werd onder, naast het podium of toch ver weg van alle spotlights. Dat was deze keer wel anders. De man kreeg voor hem enkele leds geplaatst die onder andere pijltjes zoals bij wegmarkeringen van een scherpe bocht toonden, maar dan naar onderen.

Muse moet het in de Veltins Arena doen met een derde van het publiek van Metallica die de dag ervoor wel konden rekenen op een zeer gevuld stadium. We schatten dat er in het beste geval ruim 15 000 fans waren van Muse. Het op commando stappen, is te zien in het zwart-wit filmpje van Psycho terwijl Dominic Howard op zijn drumsticks het ritme slaat dat het publiek al meteen doet meeklappen. Ook in het drumpodium zelf zitten marcherende mannetjes verwerkt. Een aanklacht tegen totalitaire regimes die aangevoerd worden door legers is het. "Animals" dat als een bluesy lamento start maar opentrekt tot een bevlogen rocksong stelt dan weer het verlies van het individu en de vrijheden aan de kaak: iedereen wordt een grijze muis die slaafs dezelfde zaken doet. Arbeidertypetjes worden finaal in en door het systeem vermoord. "Apocalypse please" (inclusief mini piano concerto op het einde) en "Knights of Cydonia" met intro "Man With a Harmonica" van Ennio Morricone op mondharmonica laten een klassieke touch horen van de band. Symfonische rock is Muse nu eenmaal niet vreemd. Die eerste song heeft het in zijn visuals over de nucleaire dreiging van o.a. een fallout.

"Dead Inside", een nieuwe song, kan op weinig enthousiasme rekenen vermits het onvoldoende gekend is maar de synthpartij van het al even nieuwe "Mercy" werkt dan weer wél erg aanstekelijk en doet het publiek in geen tijd meeklappen. De song krijgt ook confetti in rood en wit mee, terwijl het nieuwe "Reapers", dat de reguliere

set afsluit, de aandacht moet houden door een tiental mega zwarte ballonnen op het publiek los te laten. Bellamy's kopstem klinkt feilloos bij "Supermassive black hole" wat samen met "Plug in baby" "€" waarbij het publiek zich te pletter lijkt te springen - tot de hoogtepunten van de eerste 65 minutenÂ gerekend kan worden. Maar het effect op zijn stem bij "I want it now" in "Hysteria" komt er te laat en zijn stem komt dan ook te zwak door.

Daarnaast voelen we voor het eerst sinds lang géén groepsgevoel bij Muse live. Het is Bellamy en de rest, en uit het geheel komt nauwelijks overtuigingskracht. Niet dat de band geen moeite doet om het publiek te betrekken hoor, integendeel. Zo laat Bellamy een groot stuk van de lyrics van "Time is running out" en "Uprising" "€" "They will not force us" - over aan het publiek terwijl het ritme van "Starlight" vraagt om meegeklapt te worden. Muse is dan ook erg sterk de laatste twintig minuten van de set, maar ervoor zijn de hoogtepunten te schaars en het geheel van de show komt niet strak genoeg over. Tot twee keer toe zien we trouwens dezelfde visuals, een drone die de band in zwart wit-beelden toont als een target, een vizier. Bij "Stockholm syndrome" en 4 nummers later bij het nieuwe "Reapers" nog een keer. Iets te veel déjà vu-gevoel bij Muse dus maar vooral: de band mist kennelijk showritme bij de start van zijn Europese tour.

Drones, het nieuwe album van Muse komt op 8 juni 2015 uit.

Muse staat deze zomer onder andere nog op Pinkpop (NL), Bravalla Festival (SWE), Rock Werchter (BE), Roskilde (DEN), Main Square Festival (FR) en Rock a Field (LUX)

< Bert Hertogs >

De setlist:

[Drill Sergeant]Â (nieuw)

PsychoÂ (nieuw)

New Born

Supermassive Black HoleÂ

Dead InsideÂ (nieuw)

ResistanceÂ

InterludeÂ

HysteriaÂ (met Back in black riff outro)

AnimalsÂ

Gelsenkirchen Jam (Nieuwe drum & bass jam)

Apocalypse Please

Stockholm syndrome (met Township Rebellion riff outro)

Plug in baby

MercyÂ (nieuw)

Time Is Running OutÂ

ReapersÂ (nieuw)

Bis:

[JFK]Â (nieuw)

UprisingÂ (uitgebreide outro)

StarlightÂ

Knights of CydoniaÂ (intro Ennio Morricone: Man With a Harmonica)